

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-705-0012
Dok.: JTS40998

Besvarelse af spørgsmål nr. 8 af 26. marts 2007 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslaget til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (L 165).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 22/3-07 fra Olav Willadsen, Glostrup, vedrørende L 165, jf. L 165 – bilag 4.”

Svar:

Advokat Olav Willadsen kritiserer i sit brev af 22. marts 2007 til Folketingets Retsudvalg forkortelsen af den almindelige forældelsesfrist fra 5 år til 3 år og forkortelsen af forældelsesfristen for gældsbreve, domme mv. fra 20 år til 10 år.

Willadsen anfører bl.a., at forkortelsen vil tvinge kreditorer til at være hårdere over for personer, der har vanskeligt ved at betale. Desuden anføres det, at skyldnere vil kunne undgå at betale i tilfælde, hvor omkostningerne ved inddrivelse er uforholdsmæssigt store, samt hvor skyldneren flytter til udlandet. Willadsen anfører endvidere, at den foreslåede regel om, at loven ikke skal kunne fraviges ved forudgående aftale til skade for skyldneren, jf. forslaget § 26, stk. 1, vil have den virkning, at der ikke kan gives garantier på mere end 3 år.

De hensyn, som ligger bag forældelsesreglerne, herunder beskyttelsen af skyldnere mod uventede krav, taler generelt imod, at forældelsesfristerne er længere end nødvendigt. Længden af de gældende forældelsesfrister er fastsat på baggrund af de forhold, der gjorde sig gældende for handel mv. på det tidspunkt, hvor forældelsesreglerne blev gennemført i henholdsvis 1683 og 1908.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Et enigt forældelsesudvalg har enstemmigt anbefalet en forkortelse af forældelsesfristerne til henholdsvis 3 år og 10 år. I udvalget har deltaget repræsentanter for både forbrugerinteresser og erhvervslivets interesser. Som begrundelse for den 3-årige frist anfører udvalget bl.a., at en frist på 3 år må anses for tilstrækkelig til, at en fordringshaver kan tage stilling til eventuelle indsigelser mod kravet og om fornødent foretage retslige skridt. For så vidt angår den 10-årige frist anfører udvalget bl.a., at en frist på 10 år i tilstrækkeligt omfang tilgodeser hensynet til kreditor.

Forældelseslovgivningen i en række lande indeholder ligeledes forældelsesfrister på henholdsvis 3 år og 10 år, herunder lovgivningen i Sverige, Norge, Finland og Tyskland.

Justitsministeriet er enig i udvalgets synspunkter og finder på den baggrund, at der bør gennemføres en sådan forkortelse af forældelsesfristerne.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan det ikke uden videre lægges til grund, at lovforslaget vil føre til, at kreditorer vil være hårdere over for skyldnere, der ikke kan betale. Efter lovforslagets § 15 afbrydes forældelsen ved skyldnerens erkendelse med den virkning, at der løber en ny forældelsesfrist. En skyldner, der vil, men ikke kan betale, kan således selv medvirke til, at kreditor ikke behøver at foretage retslige skridt.

Hvis den pågældende person derimod ikke kan erkende skyldforholdet, vil kreditor skulle foretage retslige skridt for at afbryde forældelsen. Dette er imidlertid i begge parters interesse, da det herved kan blive afklaret, om det påståede skyldforhold eksisterer.

Det er korrekt, som anført af Willadsen, at en fordringshaver kan vælge ikke at forfølge et i øvrigt gyldigt krav, hvis fordringshaver vurderer, at inddrivelsesomkostningerne vil være uforholdsmæssigt store, med den virkning, at fordringen bortfalder ved forældelse. Forældelsesreglerne har imidlertid netop til formål at tilskynde fordringshavere til at tage stilling til, om de vil forfølge en fordring, således at skyldneren ikke fastholdes i et skyldforhold i unødigt lang tid.

For så vidt angår tilfælde, hvor skyldneren flytter til udlandet, kan sager om kontraktforhold som udgangspunkt anlægges ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes, jf. retsplejelovens § 242, stk. 1, og § 247, stk. 1, jf. domskon-

ventionens artikel 5, stk. 1. Anvendelsen af denne mulighed er ikke betinget af, at den sagsøgte opholder sig i den pågældende retskreds.

Det er ikke korrekt, når Willadsen anfører, at den foreslåede regel om, at loven ikke ved forudgående aftale skal kunne fraviges til skade for skyldneren, vil have den virkning, at der ikke kan gives garantier på mere end 3 år. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 26, vil f.eks. en løsøresælger fortsat gyldigt kunne påtage sig en garanti, der rækker ud over forældelsesfristen.